

Przemysław Górecki

Temat pracy: Męskość w polskiej prozie emancypacyjnej po 1989 roku

Tematem pracy jest funkcjonowanie form męskości w literaturze polskiej powstałej po 1989 r. umieszczanej przez krytykę literacką w nurcie prozy emancypacyjnej.

Dysertacja skupia się na reinterpretacji pojęcia męskości w świetle przemian społecznych i kulturowych zachodzących w Polsce po transformacji ustrojowej.

Ramą metodologiczną są studia nad męskosciami (*masculinities studies*), transdyscyplinarne badania, w centrum których znajdują się kategorie męskości.

Główną oś pracy wyznacza stworzona przez Raewyn Connell dynamiczna koncepcja rozpoznania typów relacji między męskosciami: hegemonii, podporządkowania,

sprzymierzenia (braterstwa) i marginalizacji. Te kategorie wyznaczają kompozycję pracy doktorskiej podzielonej na trzy części: *Hegemon i sprzymierzeńcy*, *Męskość*

podporządkowane i *Na marginesie męskości*. Analiza omawianych utworów skupia się

na przedstawianiu, konstruowaniu, mitologizacji i demitologizacji męskości, nowych

projektach tożsamościowych i estetycznych związanych z męskością, fenomenie

„kryzysu męskości”, feminizacji i maskulinizacji, męskiej starości i somatyczności

oraz związkach męskości hegemonicznej z polityką i przemocą. Dysertacja zgłębia

sposoby problematyzowania męskości w kontekście tożsamości płciowej mężczyzn i

pełnionych przez nich funkcji społecznych w prozie autorów i autorek takich, jak m.in.

Izabela Filipiak, Inga Iwasiów, Wojciech Kuczok, Michał Witkowski i Marian

Pankowski.